

for Tiden foregriber de Regler, som da maatte ansees for hensigtsmæssige; ved at give en Lov af den foreslaaede Bessaffenhed, tilmed da den er af en meget indgribende Natur.

Tager jeg dernæst Hensyn til Forslaget, som det foreligger, da er det allerede af flere bemærket, at det er høist ufuldstændigt, at mange Ting maatte tages med, naar man overhovedet vil give en Lov af denne Bessaffenhed. Jeg skal i saa Henseende først bemærke, at jeg ikke rigtigt veed, hvad der sigtes til ved et Udtryk, som dog er noget ganske Væsentligt i Forslaget, nemlig naar der siges: De Forretninger, som have været visse Sagførere forbeholdte. Det er altsaa ikke de Forretninger, som have været Sagførerne i Almindelighed forbeholdte, men kun de, som have været forbeholdte visse Sagførere, men, hvilke disse ere, veed jeg virkelig ikke. (G. Winther: De ved hver enkelt Ret ansatte.) Ja, der siges nu, at det er de ved de enkelte Retter ansatte Sagførere, men det er ikke visse Sagførere, der ere det, det er alle Sagførere. Dernæst er der ikke yttret Noget om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de offentlige Sager og Fattiges Sager, naar der bliver givet fri Sagførelse. Det er blevet bemærket, at der dog skulde ansættes Procuratorer, og at det skulde paalægges dem at føre disse Sager; men, naar de tabte den udelukkende Afgang til andre Sager, som de nu have, troer jeg ikke, man med Billighed kunde paalægge dem for det Bederlag, som de nu erholde, hvilket er meget lidet og ofte intet, at udføre det Offentliges og Fattiges Sager. Det blev da vel nødvendigt at tillægge dem en større Betaling, maaskee at give dem en fast Gage. Det blev antydet forrige Gang, at det samme Forhold fandt Sted med Hensyn til Lagerne; men jeg maa dog herved bemærke, at, netop fordi de offentlige Læger ikke have udelukkende Ret, har man været nødsaget til at sætte dem paa en fast Gage. Naar der fremkom et Forslag om at sætte Procuratorerne paa fast Gage, troer jeg imidlertid, at Thinget vilde betragte Sagen fra et ganske andet Synspunkt. Jeg troer ogsaa, at der i Forslaget maatte indeholdes Regler om de moralske Egenskaber, som Den maatte have, der skulde kunne antages til at føre Andres Sager.

Jeg troer ogsaa der maatte indføres Regler om de juridiske Betingelser; nu indeholdes der jo i Lovgivningen Regler med Hensyn til de Procuratorer, der kunne ansættes; man antager ikke engang Enhver dertil, som har juridisk Examen; der førdres en vis bedre Examen, og man kunde vel, da Sagførerforretningerne fordre en saadan Indsigt, som erhverves ved juridisk Examen, ikke tillade, at Alle og Enhver, som Forslaget indeholder, kunde udføre det Slags Forretninger.

Efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, troer jeg ikke, der er nogen Nødvendighed tilstede for at fremme Sagen. Jeg troer ikke den vil bidrage noget Godt, men at den tværtimod vil fordærve Retspleien; jeg troer ikke, at det er den rette Tid til at indlade sig paa en saadan Sag, da dog en Omforming af Retspleien forestaaer; jeg troer endelig ogsaa, at Forslaget i og for sig er af den Bessaffenhed, at det ikke er et tjenligt Grundlag for en videre Behandling.

G. Winther: Jeg nødes virkelig til endnu engang at komme tilbage til min omtalte Rets sag, siden den ærede Minister har anført Noget derom, som ikke er ganske saaledes, som han sagde det. Det blev nemlig sagt, at mit Andragende fornemmelig gik ud paa at udhæve, at Rigsdagsmænd skulde sættes i Sammenligning med Embedsmænd med Hensyn til fri Proces. Nei, mit Andragende gik væsentligt ud paa at faae mig en Procurator beskikket; derfor androg jeg paa een af to Ting, enten at faae fri Proces, fordi jeg vidste, at jeg kunde faae en Procurator, naar denne Begjering var indrømmet, eller at der maatte blive mig beskikket en Procurator til at føre Sagen som privat, paa min Bekostning. Det var dette Sidste, som jeg begyndte med hos Stiftamet i Aarhus, men der viste det sig, at det var unyttigt. Nu gik jeg den modsatte Vej hos Justitsministeriet og seer, at dette ogsaa har været unyttigt; men forøvrigt maa jeg bemærke, at dette Lovforslag alveles ikke vedkommer min Sag; det er ikke fremkommet for min Sags Skyld (No! Nei!); thi min Sag er paa Gled. Altsaa det er alveles ikke af denne Grund, det er fremkommet; og derfor undrer det mig, at man saa